

A woman with long, dark, wavy hair is playing a cello. She is positioned in the center-left of the frame, facing right. The background is a rustic wall made of rough-hewn stones and bricks, with a wooden door or paneling to the left. The lighting is dramatic, highlighting the woman and her instrument against the textured wall.

FESTIVAL TORROELLA DE MONTGRÍ

Del 18 de juliol al 23 d'agost de 2014
www.festivaldetorroella.cat

Diumenge, 17 d'agost de 2014
22h - Auditori Espai Ter

INGOLF WUNDER, piano

 JOVENTUTS MUSICALS
DE TORROELLA DE MONTGRÍ

PROGRAMA

1 part

Frédéric Chopin (1810-1849)

Nocturn per a piano núm. 16 en mi bemoll major, Op. 55/2 (1843)
Lento sostenuto

Frédéric Chopin

Allegro de concert, Op. 46 (1841)
Allegro maestoso

Frédéric Chopin

Andante spianato i Gran polonesa brillant en mi bemoll major, Op. 22 (1836)

2 part

Franz Liszt (1811- 1886)

Hexameron, peça de concert, S. 392 (1837)

Introducció: *Extremament lent* (Liszt)

Tema: *Allegro marziale* (transcrita per Liszt)

Variació I: *Ben marcato* (Thalberg)

Variació II: *Moderato* (Liszt)

Variació III: *di bravura* (Pixis) - *Ritornello* (Liszt)

Variació IV: *Legato e grazioso* (Herz)

Variació V: *Vivo e brillante* (Czerny) - *Fuocoso molto energico; Lento quasi recitativo* (Liszt)

Variació VI: *Largo* (Chopin) - (*coda*) (Liszt)

Final: *Molto vivace quasi prestissimo* (Liszt)

Franz Liszt

Sonetto 104 de Petrarca de la *suite* «Segon Any: Itàlia», S. 161, dels *Années de Pèlerinage* (1859)
Agitato assai - Adagio

Franz Liszt

Vals Mephisto núm. 2, S. 515 (1881)

Chopin i Liszt, a Torroella com als salons de París

Quan el 1831 Frédéric Chopin (1810-1849) i Franz Liszt (1811-1886) es van conèixer a París eren dos joves solters amants de les dones que freqüentaven els salons de l'alta societat, pianistes virtuoses i aspirants a compositors. Tot i ser amics, artísticament i personalment eren molt diferents. L'hongarès Liszt era expansiu, afectiu i generós i reconeixia el geni de Chopin del qual divulgava les obres en concert; al polonès Chopin, susceptible i esquerp, no li agradaven les obres de Liszt, però l'admirava com a pianista i li agradava molt escoltar com tocava les seves obres per primer cop; però només la primera vegada, perquè considerava que quan ja coneixia bé la partitura afegia massa coses de collita pròpia en la interpretació. En el concert d'aquest vespre, Chopin i Liszt comparteixen programa, com passava sovint als salons burgesos de París que freqüentaven, on els assistents escoltaven en una mateixa vetllada les obres de tots dos.

El nocturn és una forma musical que Chopin va conrear des de la dècada de 1830 fins al final de la seva vida i en va escriure 19 seguint el model del compositor irlandès John Field, creador d'aquesta forma musical pianística. Chopin va compondre els dos que integren l'Opus 55 durant l'estiu de 1843 a Norhart, al centre de París, a casa de la seva amant, l'escriptora George Sand, i els va dedicar a la seva alumna i amiga Jane Stirling. El segon que escoltarem explora una sola idea musical que va enriquint progressivament.

L'*Allegro de concert*, Op. 46, és una peça de lluïment de la qual es coneix poca cosa; es creu, però, que Chopin la va compondre per a un concert per a piano que mai no va arribar a escriure. Va dedicar l'obra a una de les seves alumnes preferides, Fiederike Müller, que Franz Liszt va batejar amb el malnom de *Senyoreta opus 46*, en referència a l'opus de la peça.

Chopin va escriure una nova peça concertant, la *Gran polonesa en mi bemoll major*, després dels seus dos concerts per a piano. El 1834 va compondre una obra introductòria, una de les seves peces més poètiques, l'*Andante spianato* i les va publicar conjuntament el 1836, formant l'Opus 22. La intervenció de l'orquestra a la *Polonesa* és minsa i només sona sola en els breus compassos d'unió amb l'*Andante*, és per això que ja en època del compositor s'interpretava gairebé sempre en la versió per a piano sol.

Hexameron, S392, és una peça col·lectiva integrada per sis variacions sobre un tema, una introducció, interludis que connecten les peces i un final. El tema és «La marxa dels Puritans» de l'òpera de Bellini *I Puritani*. L'obra, la va concebre el 1837 la princesa Cristina Trivulzio Belgiojoso per a ser interpretada en un concert benèfic que es va celebrar al seu saló parisenc el 31 de març d'aquell mateix any. La princesa va persuadir Liszt per donar unitat a les peces que havia encarregat a cinc pianistes amics seus: Frédéric Chopin, Carl Czerny, Henry Herz, Johann Peter Pixis i Sigismond Thalberg. Liszt va compondre la introducció i la segona variació, i per unificar el conjunt els interludis que uneixen les peces.

El compositor hongarès va quedar impressionat pels paisatges suïssos quan el 1835 es va instal·lar en aquell país amb la seva amant, la comptessa Marie d'Agoult, fugint de la pressió social parisenc per la seva relació il·lícita. Inspirant-se en els paisatges de la natura va compondre una col·lecció de peces per a piano que inicialment va titular *Album d'un voyageur* i que el 1855 va aparèixer publicat com a *Années de Pèlerinage a Suïssa*. Després de dos anys vivint a Ginebra, el compositor i la seva amant van marxar a Itàlia on van passar també dos anys fent estades més o menys llargues en diverses ciutats. L'art i la literatura italiana van inspirar Liszt durant aquest període i el segon volum inclou tres peces inspirades en sonets de Petrarca. Són obres de gran intensitat expressiva i dificultat musical i la que escoltarem és la segona, sobre el sonet 104.

L'obsessió pel dimoni va estar molt arrelada al segle XIX i és freqüent trobar a la literatura i la música obres mefistofèliques. Liszt no va ser aliè a la moda i va escriure una polca i quatre valsos *Mephisto*, el quart dels quals va quedar inconclús. El segon vals pertany als darrers anys de vida del compositor i mostra una escriptura sorprenentment moderna. A l'hongarès, li agradaven els finals amb sorpresa i aquesta peça no n'és una excepció. A mesura que l'obra arriba a la seva conclusió, la música esdevé un remolí violent i Liszt, enmig de la tonalitat de mi bemoll major, hi inclou un trítion (fa natural i si natural), un interval de tres tons conegut durant anys com a «diabolus in musica», que desfà el clímax de l'obra just al final.

INGOLF WUNDER, piano

El pianista austríac Ingolf Wunder té el reconeixement internacional d'ençà que el 2010 va participar en el Concurs Internacional de Piano Chopin de Varsòvia i va mostrar els seus dots interpretant obres del gran compositor polonès. No només va guanyar el segon premi del llegendari concurs de piano, sinó que també va obtenir el premi al "millor concert" i el premi especial per la *Fantasia Polonesa*. La decisió del jurat va derivar en un intens debat entre el públic que va tenir ressò internacional. Com a guanyador d'un premi en aquest concurs, aquest jove segueix les passes d'altres coneguts pianistes com Martha Argerich, Krystian Zimerman, Vladimir Ashkenazy, Mitsuko Uchida i Maurizio Pollini.

Ingolf Wunder va néixer a Klagenfurt el 1985 i va començar la seva formació musical tocant el violí als 4 anys, tot i que no va ser fins als 14 que es va descobrir el seu talent per al piano. Va estudiar als conservatoris de Klagenfurt i Linz, i més tard a la Universitat de Música i Arts Interpretatives a Viena. Actualment continua en contacte amb el seu tutor, Adam Harasiewicz, el pianista polonès guanyador el 1955 del Concurs de Piano Chopin.

Amb 14 anys va fer el seu debut al Schubert Hall del Konzerthaus de Viena i dos anys més tard va interpretar el *Concert de piano núm. 3* de Prokófiev al Théâtre des Champs Elysées de París amb l'Orquestra Nacional de França i Emanuel Krivine.

Ingolf Wunder havia guanyat amb anterioritat els més importants premis en altres concursos com els celebrats a Torí (Música Europea), Hamburg (Steinway), Feldkirch (Prima la Música), Asti (Concurs Musical de França), Casarza (VI Trofeo Internazionale) i Budapest (Liszt).

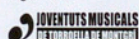
Ha ofert concerts en alguns dels més importants auditoris d'Europa, Àsia i Amèrica, d'entre els quals cal destacar el Tonhalle de Zuric, el Musikverein i el Konzerthaus de Viena, la Laeiszhalle d'Hamburg, el Festspielhaus Baden-Baden, la Filharmònica Nacional de Varsòvia, la Liederhalle de Stuttgart, la Philharmonie de Berlín o el Suntory Hall de Tòquio. Entre els festivals en què ha tocat figuren La Roque d'Anthéron, el Festival de Piano del Ruhr i la Schubertiada Hohenems. Ingolf ha actuat amb orquestres com la Filharmònica de Viena, la Filharmònica de Varsòvia, la RSO Berlín, l'Orquestra Simfònica NHK i l'Orquestra Simfònica de Frankfurt.

Al llarg de la temporada 2013-2014, Ingolf Wunder ha actuat amb les orquestres Tonkünstler-Orchester Niederösterreich, la Filharmònica de Brussel·les, l'Orquestra Simfònica de Tenerife, l'Orquestra de València i l'Orquestra Haydn de Bolzano. En el capítol de recitals, ha tocat en diverses ciutats d'Itàlia, Espanya i Amèrica del Sud. També ha realitzat el seu debut al Queen Elizabeth Hall de Londres i el Théâtre du Palais-Royal de París.

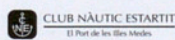
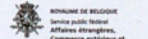
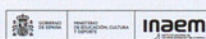
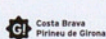
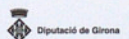
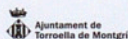
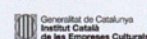
El gener de 2011, Ingolf Wunder es va convertir en l'artista en exclusiva del segell Deutsche Grammophon. El seu primer disc, un monogràfic de Chopin, va sortir al mercat el juny d'aquell mateix any. La seva segona gravació, titulada *300*, es va publicar el gener de 2013 i hi interpreta obres de Chopin, Debussy, Horowitz, Koczalski, Liszt, Morricone, Mozart, Moszkowski, Rachmaninov, Rimski-Korsakov, Scarlatti, Scriabin i Williams. El seu nou disc és una col·laboració del pianista amb la Filharmònica de Sant Petersburg dirigida per Vladimir Ashkenazy amb concerts per a piano de Txaikovski i Chopin.

Ingolf Wunder debuta al Festival de Torroella.

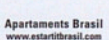
Organitza:

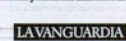
Patrocinen:

Mecenes:

Mitjans oficials:

Col·laboren:

